

ІМ. Д. І. ЧИЖЕВСЬКОГО ОБ'ЄКТА АКСМУ

Рік видання IX. № 44 (900) СУБОТА, 13 КВІТНЯ 1968 РОКУ. Ціна 2 коп.

ІНФОРМАЦІЙНЕ

про Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу

10 квітня 1968 року Пленум Центрального Комітету КПРС продовжував роботу.

В дебатах на доповідь Генерального секретаря ЦК КПРС тов. Л. І. БРЕЖНЕВА «Про актуальні проблеми міжнародного становища і боротьбу КПРС за згуртованість світового комуністичного руху» виступили: тт. П. М. МАШЕРОВ — перший секретар ЦК Компартії Білорусії, Ш. Р. РАШІДОВ — перший секретар ЦК Компартії Узбекистану, Л. С. КУЛИЧЕНКО — перший секретар Волгоградського обкому КПРС, О. С. ШЕРЕМЕТОВ — старший плавильник Норільського гірничо-металургійного комбінату Красноярського краю, А. А. ГРОМИКО — міністр закордонних справ СРСР, З. Н. НУРІЄВ — перший секретар Башкирського обкому КПРС, К. Ф. КАТУШЕВ — перший секретар Горьковського обкому КПРС, П. М. ФЕДОСЕЄВ — директор Інституту марксизму-ленінізму при ЦК КПРС, М. М. МІРОШНИЧЕНКО — перший секретар Воронежського обкому КПРС, Г. М. МАРКОВ — секретар правління Спілки

письменників СРСР, І. Г. КЕБІН — перший секретар ЦК Компартії Естонії, А. А. ГРЕЧКО — міністр оборони СРСР, С. П. ПАВЛОВ — перший секретар ЦК ВЛКСМ, К. О. ФУРЦЕВА — міністр культури СРСР, І. І. БОДЮЛ — перший секретар ЦК Компартії Молдавії, М. В. ЗИМЯНІН — головний редактор газети «Правда».

Пленум ЦК КПРС одностайно прийняв постанову в обговореному питанні.

Із заключним словом на Пленумі виступив Генеральний секретар ЦК КПРС тов. Л. І. БРЕЖНЕВ.

Пленум ЦК КПРС обрав тов. КАТУШЕВА К. Ф. секретарем ЦК КПРС.

Пленум ЦК КПРС перевів з кандидатів у члени ЦК КПРС тт. БАННИКОВА М. В., ЛОГІНОВА Є. Ф., СОКОЛОВА С. Л., ШЕРЕМЕТОВА О. С., ЩОЛОКОВА М. О.

На цьому Пленум ЦК КПРС закінчив свою роботу.

КОМЕНТАР ДО ПОДІЯ

ВБИВЦЯ КІНГА — РАСИЗМ

Після вбивство вождя американських негрів Мартіна Лютера Кінга викликало небувалу своєю силою соціальну бурю в Америці. Розрізнені заворушення і повстання мешканців міських трущоб, що існують гетто, мали місце і в минулі роки. Особливість виступів негрів цього року полягає в тому, що вони піднялись одночасно в багатьох десятках міст, включаючи столицю США — Вашингтон.

Під впливом цих подій буржуазні політики і публіцисти «білої» Америки знову поринули в роздуми відносно причини, що викликають заворушення негрів. Результатами цих роздумів вони діляться на сторінках газет і в своїх ораторських вправах у конгресі.

Головна газета американської буржуазії «Нью-Йорк таймс» цими днями писала: «Убивство Кінга — це новий доказ існування дуже поширеної в США хвороби, ім'я якої расизм». Констатувавши цей загальновідомий факт, газета і не подумала, звичайно, піти далі і ототожити расизм з капіталізмом. Навпаки, вона буде доводити, як це роблять і державні діячі Америки, що расизм нібито корениться в «людській природі» взагалі і що, мовляв, саме тому важко викоренити цю хворобу адміністративними заходами. Посилання на властивість «людської природи» потрібне білим володарям Америки для того, щоб виправдати їх необачання важливіших заходів проти расизму.

Історія людства неспростовно доводить, що расизм до появи капіталізму не існував. Поширення «теорій» і поглядів про вищість однієї раси над іншою є продуктом буржуазного суспільства, що ґрунтується на владі грошей. Не випадково, що саме в Америці, де

влада грошей і право «священної» і недоторканої приватної власності особливо сильно охоплюють всі сторони суспільного життя, расизм виявляється в найлютішій формі. У минулому тільки гітлерівська Німеччина могла б суперничати з Америкою щодо звирячих форм прояву расизму.

Тепер у конгресі США обговорюється законопроект про заходи по усуненню расової дискримінації при здачі квартир. Але вже зараз дослідчені в цих справах люди передімають, що коли цей закон, який тільки незначною мірою зачіпає таку важливу проблему, буде прийнято, то його світлає доля всіх раніше прийнятих законів такого роду. Він зустрине шалений опір великих домовласників і власників міських земельних ділянок. До числа останніх, зокрема, належать Рокфеллери, Астори, Кеннеді, Херсти, Муркісои та інші впливові сім'ї банкірів. Представники цих сімей прикладаються «філантропами», «реформаторами» і «друзями негрів» і водночас наживаються на спекуляціях будинками і земельними ділянками. Чи можна повірити, що у буржуазного уряду Америки підніметься рука позбавити цих мультимільйонерів права розпоряджатися своєю власністю?

За останні десять років американські негри в результаті безперервної боротьби і цілою життя багатьох своїх лідерів добились хоча б формального визнання деяких своїх людських прав. Але є всі підстави сумніватися в тому, що вони зможуть добитися повного визволення від расового гніту в рамках капіталістичної Америки. Справжню рівність неграм може забезпечити тільки перемога соціалізму.

І. БЕГЛОВ.
(ТАРС).

НОВИЙ РАДЯНСЬКИЙ ШТУЧНИЙ СУПУТНИК МІСЯЦЯ

Виведена на траєкторію польоту до Місяця 7 квітня 1968 року, автоматична станція «Луна-14» після проведення маневру гальмування переведена на селюцентричну орбіту. І 10 квітня вона стала черговим радянським штучним супутником Місяця.

(ТАРС).

СЕСІЯ ГЕНЕРАЛЬНОЇ РАДИ ВФП

У Москві в Колонному залі Будинку спілок відбулась п'ятнадцята сесія Генеральної ради Всесоюзної федерації профспілок. В її роботі взяли участь посланці профспілок більш як 70 країн земної кулі. Сесія обговорила питання «Інтенсифікація і розширення кампанії солідарності грядущих і профспілок усього світу на підтримку в'єтнамського народу за ширшої і рішучішої осуд збройної агресії американських імперіалістів».

Сесія одностайно прийняла документи: загальну резолюцію, закінку до трудящих і членів профспілок усього світу, послання героїчному народові В'єтнаму і відкритий лист трудящим Сполучених Штатів Америки.

(ТАРС).

УВАГА!

Завтра в приміщенні редакції газети «Молодий комунар» відбудеться чергове заняття молодіжної літературної студії «Сівач». Початок о 16 годині.

СТО ПРОМЕНІВ ЛІХТАРЯ

11 квітня — останній день роботи Всесоюзного зонального семінару «прожектористів». Дозорці продовжують ділитися досвідом своєї діяльності.

Перед прожектористами виступила голова ордена Трудового Червоного Прапора колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району Л. Й. Шліфер, перший заступник голови Державного Комітету Ради Міністрів УРСР по охороні природи В. А. Лисенко.

Під час роботи семінару був влаштований конкурс на кращу газету «Комсомольського прожектора». Підвісивши підсумки цього конкурсу, жюри визначило переможця. Ним стали дозорці Старобельського району Луганської області. Їм вручено спеціальний приз та ювілейну грамоту Комітету Народного Контролю СРСР.

За умілу організацію семінару, гостинність представники багатьох обласних делегацій дякували Кіровоградському обкому ЛКСМУ, дарували кіровоградцям сувеніри.

А увечері в обласній філармонії учасники семінару зустрілися з комсомольськими активістами Кіровограда, подивилися концерт самодіяльного заслуженого ансамблю танцю УРСР «Ятрань».

* * *

Нижче друкуємо нотатки нашого спеціального кореспондента М. Шевчука з Всесоюзного семінару прожектористів.

СИГНАЛІЗУВАТИ ЧИ ДІЯТИ?

Стоїть вона в світлому вестибюлі, задивилася на барвисту низку листівок, газет «Комсомольського прожектора». Та й до подруги: — Оце дошкулять!.. Вони, луган-

чани, такі молодці. А в нас...

Ще раз торкається поглядом привабливих малюнків, влучних віршованих рядків, просте до залу. Там — знайомила з нею, карокою дівчиною з Верхньодніпровська, що на Дніпропетровщині.

— Тоня Яценко.

— Будеш виступати?

— Слухатиму, перш за все, інших. Я лише кілька місяців в штабі «КП», то й мабуть, ще не здивую досвідчених...

І справді, досіду їй бракує. Бо ще недавно замислювалася, що має в першу чергу робити дозорці: сигналізувати чи діяти? Визначила своєю лінією. Але ж життя не в застої. Воно ставить щодня, щогодяні нові вимоги. І шоразу треба діяти по-іншому.

А в «Комсомольському прожекторі» своя арифметика, своя алгебра. Далі складніше. Там вже економічні розрахунки, дискусії в різноманітних творчих — студіях, школах комуністичного господарювання, школах наукової організації праці.

(Закінчення на 2-й стор.).

НА ВСЕСОЮЗНОМУ ЗОНАЛЬНОМУ СЕМІНАРІ «ПРОЖЕКТОРИСТІВ»

Під час перерви. На знімку (зліва направо): Марія Косміна (Кам'янський район Черкаської області), Василь Сугак (Олександрівський район Кіровоградської області), Антоніна Яценко (Верхньодніпровський район Дніпропетровської області), Лідія Свободянюк (Кіровоградський район Кіровоградської області), Євгеній Ніколенко (М. Полтава).

Фото В. КОВПАКА.

ПАМ'ЯТНИК

Холодний граніт руки не греє,
Но, может быть, сердце его стучит
С каждой минутой быстрее,
Может, он дышит, совсем как живой?
Холодные камни молчат.
Усталый, наверное, с передовой —
Пришел отдохнуть солдат,
Скупые слова не сорвутся с уст,

И песня не будет спета,
Застыло мгновенье
Навечно в друг,
Как яркая вспышка света,
Застыло мгновенье, отделившись в него,
Застыло навечно. Зачем? Для чего?
Со смертью не помирившись,
Эпоха-ворчунья скрипит над ним,
Года, словно бусы, нанизывая,
Стоит на посту часовой часовых,
На вечную службу призванный,
И смотрит упрямо ветрам в глаза,
С героизмом навечно сдруженный.
Времени альма паруса

Вновь полахают мужеством,
И с каждой бедой с перестуком огня
Не может солдат смириться,
Плавится в сердце его гранит,
Оно начинает биться,
Тако снега, но холодный гранит
Руки не греет,
Я знаю, сердце его стучит
С каждой минутой быстрее,
Я знаю, он дышит, совсем как живой,
Ведь в человеческой памяти
Всегда у сердца, всегда с тобой
Этот гранитный памятник.

Светлана АНТОНЕНКО.

СВЯТО РОЗМАЙ-СЛОВА

Сьогодні традиційний День поезії Кіровоградщини. В цей день в усіх куточках нашої області прозвонить світла хода музи в клубах, книгарнях, на площах розвіють проліски поетичного слова...

13 квітня — день народження нашого земляка, відомого радянського поета Дем'яна Бедного. Його вогнисте слово, як естафету, підхопили наші славки. Його рядки лунають з трибун і естрад. А поруч відлунюватимуть новим дзвоном вірші його юних земляків.

(Закінчення. Початок на 1-й сторінці).

Чує Антоніна таке з уст завідуючого відділом ідк ВЛКСМ в. Сивельникова і ще раз переконується, що стала на трудну стежину, якою йти не легко і почесно.

То так, не легко. Побачити поганого господарника, повідомити про його байдужість і безвідповідальність чи розкритикувати його у пистівці — це ще не кінцева мета. Допоможи людині зробити ширший крок, покажи їй світлу дорогу, стань супутником — такий має бути маршрут «прожекториста».

І загоми правофлангових порізно му визначають ці маршрути. Одні дбають, щоб в колгоспі була висока культура землеробства, інші — за рентабельність тваринницьких ферм.

Недосвідчений дозорець випустить під час жнив на польовому стані тракторної бригади сатиричну листівку, побачивши біля комбайна п'яного комбайнера, і на цьому заспокоється. А ставропольці, наприклад, в гарячу пору боротьби за врожай розробили декілька маршрутів своїх дій. «Прожекторист» стежив, щоб не простояли комбайни, автомашини, щоб не губилось зерно на стерні. Він визначив найкоротші шляхи автомашини до приймального пункту, запропонував новий метод розвантаження пшениці, організував ударну комсомольську бригаду на току колгоспу. І вже шофер робив не 5 — 6 рейсів, а 9. Цілі мотозагоми мчали степом, організували ремонт дог. А часом авторитетно заявляли:

— Потрібен нижчий зріст стебел. То й соломи матимете більше.
— Впровадити примо комбайнування... А тут — розділяти. На 2 — 3 центнери зерна з гектара зростає.

Так діють і черкашани. Так поступають і наші активісти — дозорці повопразької артілі імені Леніна Олександрівського району.

Хлібороб, тваринник дещо помилується. Вважи на недолік. Знову промах. Навин, як діяти.
— І ми вчимо, — заявляє ватажок повопразьких комсомольців. Олександр Карпенко. — Нам не байдуже, як працює гурток. Дозорець йде на заняття, виступає перед колгоспниками. Воно й не диво. Бо серед артільних «прожектористів» — агрономи, зоотехніки. І вони вчать людину працювати на науковій основі...

А ще?
Хіба не варто приглянутись, як використовуються земельні масиви в своєму колгоспі?

С. З. Сергієнко, голова комітету народного контролю Кіровоградської області зауважує:

— Зробіть, як олександрійці. Дозорці цього району знайшли близько 5 тисяч гектарів угідь, які не використовуються. На гарній землі росли бур'яни, валилось бадилля, брукх. Тепер ці клони, довгі смужки ґрунту, зорані. Там вирощується хліб.

Тоя Яценко їде з іншими учасниками семінару до знаменських тваринників. Тут — на фермі всіюди механізми. За таку новизну боролись і дозорці разом з народними контролерами, вису-

куючи резерви. Почали діяти механізми. Але зміна не такі вже й помітні були. Рентабельність тваринництва залишалась на низькому рівні. Де ж корін зла? Знайшли. Роздільні ферми. Укрупнили. Замість 34 відцеферм стало в районі шість. Погін — спеціалізація. В одному колгоспі лише корів утримують, в інших — свиней.

В Суботцях, наприклад, 72 колгоспники заготовили і готували корми для корів. Залізничники Знаменки допомогли своїм друзям з села побудувати кормоцех. І нині 12 тудівників справляються з цією роботою. Такий шлях указали колгоспникам теж дозорці разом з народними контролерами.

Антоніна Яценко замислюється. Працівник міністерства сільського господарства І. С. Роман згадав про охоронців природи. А як діють її друзі? Критикують браконьєрів. Виходить, це зовсім ще мізерний крок. Кияни он беруться за боротьбу з ерозією ґрунтів, чистоту водних масивів. Запоріжці будують гідротехнічні споруди. Полтавчани пропонують садити на берегах річок дерева. А комсомольці Новомиргородського району Кіровоградської області за те, щоб не лише залишити в землі молодий саджанець, а й виростити його, зберегти...

СКІЛЬКИ ПРОМЕНІВ — ОДИН, ДЕСЯТЬ!

Антоніна знову по-доброму задрить. В них, у Верхньодніпровську, дозорці використовують листівки «КП», критикуючи порушників громадського порядку, поганих господарів. А в «прожектористів» Волноваського району Донецької області одразу й не перелічиш ліхтарів, які в них на озброєнні. Зайшли якось в магазин. Чують: продається грубіяниця. Включили магнітофон. На плівці одразу запис. А потім до продавця:

— Нам повідомили, що ви...
— Наклеп та й тільки...

Відтворили запис. Покупиці почули ще раз голос грубіянки. А потім ще й по радіо передали таке звинувачення.

Влаштували рейд в степу. Використали фотоапарат, кінокамеру, взяли за олівця художник-карикатурист. І з'явилась світлова газета «КП».

В колгоспі «Аврора» довелось попрацювати з комсомолкою Галиною Чайкою. Дівчина з атестатом зрілості, гарна, здорова. В колгоспі працювати їй не хотілось. «Прожектористів» покритикували її в листівці, газеті. А Галю:

— Я газет не читаю. Мені все одно. Не маючи спеціальності, не буду працювати. Готуатимусь до вступу у вуз.

І ось в сільському клубі члени районного штабу «КП» організували «Вогник». Запросили на нього й Галину Чайку. Гуртківці показували комедійну сценку. В головній героїні Галю впізнала себе.

Розмова з Галиною вдома, в райкомі комсомолу. І дозорці домоглись свого: дівчина почала працювати в колгоспі, стала дояркою.

...І БУДУТЬ БАГАТІ НАРЕЧЕНІ

Хлопець залишає село. Іде до міста. Чи вірно це? А чого ж, може, він хоче стати шахтарем, чи вчитись на лікаря? То й хай їде, коли так. Та ж ні, став підручним у муляра, потім пробував шофер-

СТО ПРОМЕНІВ ЛІХТАРЯ

ську спеціальність здобути, далі — просився на завод...

І дозорці Карлівського району Полтавської області, Хмельницького району Київської області визначили ще один маршрут: націлили свої зусилля на те, щоб допомогти молоді вірно вибрати свій шлях, піти стежками батьків.

— Ми зустрічємось з хлопцями та дівчатами на випускних вворах, — розповідають полтавські «прожектористи». — Ведемо мову про хліборобську честь про правофлангові професії. А керівники артілей запрошують випускників в колгоспну сім'ю.

— Я дещо не згодний з вами, друзі, — звернувся до учасників семінару голова колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району, Герой Соціалістичної Праці Л. Я. Шліфер. — Наші комсомольські активісти не на випускному вечорі кажуть своє перше слово. Варто постійно підтримувати зв'язок з школою, поступово відкривати школяреві золоту браму нашого хліборобського володіння. І тоді на випускному вечорі медаль сам проситиме хлібороба прийняти його у свій гурт. А тим, хто не багине, як йти йому далі, потрібно наяву показати, де людині миліше жити.

Голова колгоспу розповів прожектористам, як онозлювалось колгоспне село Надлак, як впроваджувалась механізація на фермах, в полі, як зростала заробітна плата колгоспника.

— Тепер доярка в нас має щомісяця 180—220 карбованців, — не без гордості повідомляє Леонід Йосипович. — Тим, хто не шкодує своїх сил і енергії для зростання колгоспного багатства, ми повсякчас йдемо назустріч. Допомогаємо будуватись. За колгоспні кошти вчимо для себе спеціалістів в інститутах, технікумах. А нещодавно заявили: хто матиме за рік 3500 кілограмів молока, отримає винагороду — телевизор. Такі гостинці вручено шістьом кращим дояркам.

Недлацький голова говорить про авторитет молодого людини на селі, про виховання довір'я, увагою.

— Комсомольці, молоді спеціалісти в нас на керівних постах, — знову чути в залі. — Вони керівники бригад, ферм. Василь Юхименко та Василь Моторний — ватажки механізаторів. Галина Чижикова, комсомолка, голова ревзійної комісії колгоспу, начальник штабу «КП». Тож і кажу: варто відкривати золоту браму наших володіннь...

Антоніна Яценко — в захопленні.

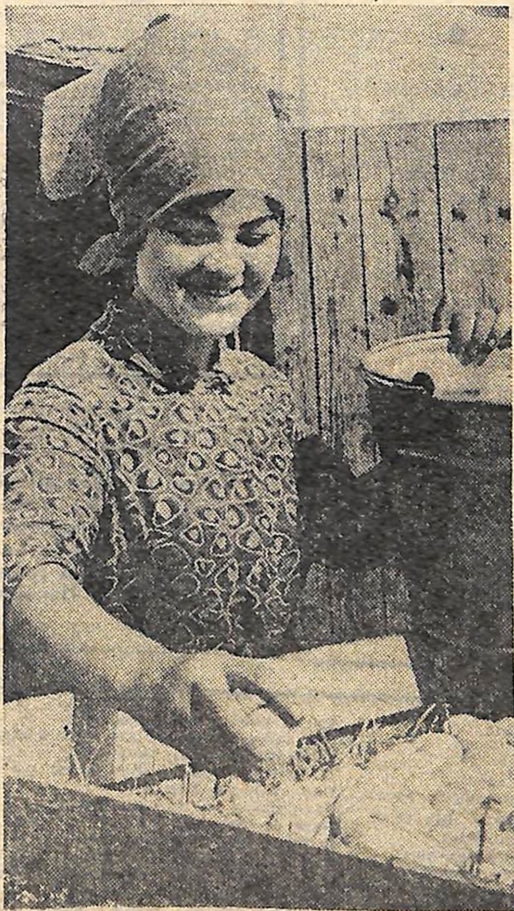
— Тепер я знаю, як діяти сьогодні, — зізнається щиро. — І друзям своїм повідомлю про це.

Вона раніше вважала, що в «прожектористів» один ліхтар. Тепер переконана: їх десятки, а променів — сотня.

Приз вручено. Кіровоградці вітають переможців. Фото В. КОВПАКА.

ЗА СПИСКОМ — 22,

На фото: Оленка Голованніч, господарка птахоферми. Фото Г. Удовиченка.

Якщо хто-небудь скаже, що двадцять два комсомольці на колгосп замало, то я не буду з ним сперечатися. Просто візьму й поведу туди, де наші дівчата й хлопці працюють. Дога буде подорож: доведеться обійти поля — на них молоді трактористи вже посіяли ранні зернові й буряки, тепер під кукурудзу площі готують: побуваємо на молочній фермі — чотири доярки-комсомолки тут задають тон; повернемо на птахоферму — познайомлю з Оленкою Голованніч, господаркою птаства.

Всі комсомольці (в ювілейному році організація зросла на шість чоловік) при ділі, і всі визначили собі мету, якої мають сягнути до 29 жовтня. На зборах, коли намічали, чим зустрінемо 50-річчя ВЛКСМ, першими взяли слово трактористи. Олександр Корпущин, Віктор Зінчук і Володимир Качуренко попросили правління колгоспу створити механізовану ланку по вирощуванню кукурудзи.

Ім виділено 273 гектари землі. Хлопці протягом зими підготували знаряддя, вивчали агротехніку, вози-

ли добрива. Ждуть тільки тепла, щоб за сібву братися.

— Куди ж восени нагородити складатимемо? — пошарпував хтось на комітеті, натякаючи на пам'ятний вимпел району, вручений торік Володі Карпущини за переджовтневі здобутки.

Жарти жартами, а ділову заяву на успіх вже подано, і не одними лише механізаторами. Напочатку згадувала про птахоферму, на якій верховодить Олена Голованніч. Хіба не приємно, що завдяки старанням дівчини колгосп перевиконав план першого кварталу по продажу яєць державі? А весна стала ще «врожайнішою» для Оленки: від 1200 курок вона щодень має 1100—1150 яєць.

Т. ГОРУБІНА,

секретар комсомольської організації.

Колгосп «Заповіт Ілліча» Устіївського району.

ЗАЯВА БЮРО ВСЕСВІТНЬОЇ ФЕДЕРАЦІЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ МОЛОДІ

БУДАПЕШТ. Бюро ВФДМ на засіданні, що відбулось, прийняло заяву по підтримці боротьби в'єтнамського народу за свободу, незалежність і мир.

В заяві відзначається, що виступ президента Джонсона 31 березня 1968 року є «першим визнанням поразки політики агресії з боку уряду США».

Уряд ДРВ, указується в заяві далі, заявив про свою готовність зустрітись з американськими представниками для обговорення питання про повне і беззастережне припинення бомбардування і всіх інших воєнних дій проти ДРВ, що дозволило б почати переговори.

Таким чином, уряд Джонсона виявився припертим до стіни.

Необхідно застосувати ще більш наполегливі дії для повного і беззастережного припинення бомбардування і всіх інших воєнних дій проти ДРВ.

«Для остаточного встановлення миру, — говориться в кінці заяви, — більше, ніж будь-коли, необхідно об'єднати дії різних сил молоді, щоб примусити США припинити свою агресію, визнати НФВ і вивести свої війська із Південного В'єтнаму й дати змогу в'єтнамському народові самому вирішувати свою долю в умовах свободи, незалежності і миру.

Необхідно прикласти всі сили для забезпечення повного успіху заходів всесвітньої кампанії дій молоді за перемогу в'єтнамського народу, свободу, незалежність і мир.

Прискоримо час торжества справедливої справи в'єтнамського народу, яка є справою народів усього світу».

(ТАРС).

БУДЬ-ЯКА професія спершу уявляється в рожевому тумані. Космонавт — і перед очима виникає безмежна голубина неба, а в ній — сріблястий птах. Лікар — і переносимося ми в білосніжні кабінети, бачимо людину-чарівника, що творить посмішку, радість, сонце.

Зовні все це так. За професією — великі труднощі, цікава робота. Не кожен з випускників має реальну уяву про ту чи іншу спеціальність. Тому ми хочемо допомогти нашій молоді обрати шлях, хочемо дати поради тим, хто вирішив набутися інженерну спеціальність.

КЛУБ «ДОРОГА»

**ГОТУЙСЯ
СТАТИ
ІНЖЕНЕРОМ**

Загальнотехнічний факультет Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування організував роботу у цьому напрямку. Студенти одержують освіту по 12 групах інженерних спеціальностей. Вони на протязі трьох років вивчають загальнонаукові і загальнотехнічні дисципліни, а потім переводяться на другий етап навчання у спеціалізований вуз, згідно обраної спеціальності.

Для тих, хто проживає за межами Кіровограда або по виробничих умовах не може відвідувати заняття, навчання проводиться по заочній системі. Є у нас і вечірній відділ.

Факультет проводить черговий набір студентів по таких групах спеціальностей: розробка родовищ корисних копалин, енергетика, металургія, машинобудування, приладобудування, електронна техніка, електроприладобудування, автоматика, радіотехніка, зв'язок, хімічна технологія, технологія продовольчих товарів, технологія товарів широкого вжитку, будівництво, транспорт, економіка.

Вступ до інституту проводиться згідно умов прийому до технічних вузів, які найближчим часом будуть опубліковані. Вступні екзамені на нашому факультеті проводяться у два потоки: перший — в липні, другий — в серпні.

Час іде швидко. Не за горами випускні екзамені. Кожен, хто мріє стати інженером, повинен вже зараз ретельно готуватись.

Б. ПТАШКО,
заступник декана загальнотехнічного факультету Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування.

**РЕДАКЦІЯ
ОДЕРЖАЛА
ВІДПОВІДЬ**

«Тарасівський прелюд, або чому Олена Коваль не хоче залишатися у своєму селі» — так називалася критична кореспонденція, вміщена у «Молодому комуністі» 15 лютого 1968 року. В ній йшлося про нечуйне ставлення виконуючого обов'язки голови колгоспу «Росія» Олександрівського району П. Я. Турника до колгоспниці В. Коваль. Як повідомив нам секретар Олександрівського райкому партії К. І. Сабанський, факти, наведені в статті, мали місце. Райком партії вважає, що з боку т. Турника були випадки нечуйного ставлення до окремих колгоспників, на що йому сказано. Одночасно т. Турника зобов'язано поліпшити культурно-масову роботу в селі, особливу увагу звернути на роботу з молоддю.

Валерій ЮР'ЄВ

ПОЕМА

I
Тоді, коли спіють вишні
І пахнуть зерном токи,
Тоді, коли в банти пишні
Вплітають ромен п'янкий,
Тоді, коли ярі зорі
Нетрудно із неба знять,
Тоді, коли хлопці морем,
Дівчата — красою снять,

Тоді, коли вікна хати
Біжать у блакитний світ,
Тоді, коли вийде мати
Та й схилиться до воріт...
У серці моєму тихо
Прокинець мить од сну,
І спомину срібний вихор
Поманить у далину;
До верб
Край
Рядів
Капусти,
До хвиль на рясткій воді,
І небо тоді опустить
Повіки свої руді.
Так...
Тоді...

коли горизонтом
Котився сліпучий нуль,
Тоді, коли батько з фронту
У грудях приніс п'ять куль,
Тоді, коли замість горну
Посвисти

вели,
Тоді, коли ріллі чорні
Тягли на рогах воли —
Тринадцяте довге літо,
Чотирнадцяте в садах...
І я,

для батьків непомітно,
До нього — зиму додав.
О, як мене мучив сором,
Як душу мою терзав:
На комсомольських зборах
Неправду сказав...
Та пізно на відступ,

пізно,
Тож тихо сидів, мовчав.
— Ми знаєм його залізано, —
З-за парти встает дівча.
— Ми віримо щиро Тольці!
— У нього двійок нема!
Рішення комсомольців:
— Прийнять.

II
У вирвах стрімкі висоти,
Шаблюка січе вогні,
Всю ніч — на ворожі дзоти,
Всю ніч — на баскім коні.
Останню гранату кинув,
Патронів де взяти, де?
— Вставай, прокидайся, сину,
Кертоплю збирає підєм.

III
А поле — німа арена,
А поле — кривий п'ятак.
Під подорожнім кленом
Вплився в ботву літак.
За батьком іду по росах...
Кашляє... В грудях болить...
— Були на війні Матросови
І боягузи були...
Сказано так, між іншим,
Та не заради слівця.
Батько не пише вірші,
З небес не зніма сонця.

IV
Ну й дощ! Як на тій неділі.
Суцільна сіна води.
Намокли сорочки білі,
Замокли в багні сліди.
Поважні такі, що й годі!
В райцентр
бредемо
з села...

Велика юнеча гордість
У кожному з нас жила!
Наївності добрий племін,
Як зерен ясний помол.
Сьогодні нас у райкомі
Приймуть в комсомол.

V
Скінчилась дорога дальня,
Туманився дощ засіа.
Отак і зайшли в приймальню
Промоклі до нитки всі.
І в серці тривога знову,
Неначе мороз на цвіт:
Для чого,

для чого слово
Зиму зірвало з віт!

VI
Встає секретар райкому —
Підлога з-під ніг біжить.
— Ану, Анатолій Громкий,
Народження день скажи?
Кинуло з жару в колод,
Колеться день навіл,
І кола пішли по колах
В пругкім мерехтінні кіл.
Та плечі не стали нижчі,
Де й взявся той дух дзвінкий:
— Тоді, коли спіють вишні
І пахнуть зерном токи...

VII
Чотири було нас, чотири,
І всі, мов одна душа.
Спішили в село, як з вирію
Лелеки до гнізд спішать.
Мовчало крайнебо сине,
Та вірю і досі я:
Пливли ми на бригантині
З причалу нових сіянь.
До мрії — крізь гони, гони,
Втратили гонам лік,
А захід скилів червоно,
Наче калини сік,
Ми вдома... Ну, звісно, вдома
Заснути ніхто не міг:

У вікнах — вогні райкому,
За вікнами вітру біг.

VIII
Чи ворона стіл, чи поле:
Ні зерняти, ні трави.
Бубоном сонце гола
Закочується в рови.
В окопі спочине сонце,
І далі — шкандиб, шкандиб...
Раптом спинилось: хто це
Просить ковток води?
Дивиться сонце тлусте,
Віри очам не йме!
На кам'яному бруствері
Значиться слід імен.
«Хоменко з хутора Доброго,
З ним комсомолец Петров
Впали смертю хоробрих...»
В словах запеклася кров.
Запорошив їх вітер,
Вкрив степовим вінцем.
Поміж незграбних літер —
Колосус стебельце!
Ой, стрепенулось багряне,
Та й заніміло вмиг:
Над боєм старої рани
Дощ золотий шумить.
І в шумі у тому вісім,
Де гнеться стеблини лук,
Над попелом пожарища
Збирається промінь рук.
Від ниви, де дика пуста,
Де блискавок вихор звивсь...
І колос пішов над бруствер,
І колос пішов у вись,
І падали зерна долу,

І райдуги міст палав.
Постать жіноча в поле
Виходила од села.
Виходила крізь багрянці,
Неначе крізь той вогонь...
— Синку, в госпіталь вранці
Батька взяли того...

IX
Чотири було нас, чотири,
І всі на один копил.
Нам снився далекий вирій
У посвисті дужих крил.
Шурко, що не міг без моря
Пронзити і дня в селі, —
Чіпляв до байлоги борону,
Погейкував на волів.
Микола — любив Гнідого,
Здається, за всіх нас трюх,
Та радість була недовга:
Весною той коник здох.
А Женька —

великим паном
Між кленів дуплистих ріс.
Зеленим аеропланом
Для нього був батьків ліс.
А що говорити про себе?
Мов краплю живої роси,
Весь день під гарячим небом
Полільницям воду носив.
(Та нікуди правди діти
З тодішньої даліни:
Бувало, і ми, як діти,
Баштанили кавуни.
Трусили в Буркунки груші,
І навіть з десяток днів
Трофейну німецьку пушку
Ховали у курені).
Нас вечір збирав до гурту,
Чаділи їдку махру...
— Хлопці, скажіть ануто:
Чом в сонці червоний круг?
Ми суті шукали корінь,
Губилися в чаші дня
Тоді, коли ярі зорі
Нетрудно із неба знять.

X
Снігами відходив ранок,
Струмками в гаю дзвонив,
А по весні неждано,
Коли зацвітав терник,
Вийшла в зажурі мати;
Стала біля воріт...
Вікна старої хати
Летіли в блакитний світ!

XI
Писали мені, писали
З Уралу і цілини,
Хоч слів у листах замало,
Та їм немає ціни.
У кожному рядку,
у літері —

Почерк мені взнаки...
На вороному вітрі
Кульбаб золоті вінки!
І матерів порану
Збира голова-інвалід:
— Скажи, розкажи, Оксано,
Чом син пішов од землі?
І твій наживав, Хросино,
І Мотрин...

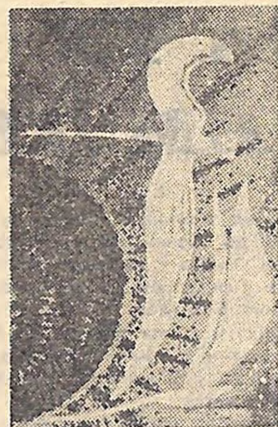
Ні дати, ні взяти.
Ех, право б —
гінку лозину —
Та всипати, так сказати!
Старі ми усі, ні к чорту,
А хлібаць ростить кому?

XII
Летів над степами гордо
Корчагіна кін в диму!

XIII
Пробач, найсвятіша земле,
Пробачте нас, матері,
І ви, дядьку Гнате,
Костур облиште,
Не гарячіться...
Коли німець прийшов,
Ви не стояли

На порозі своєї хати
З берданкою...
Ви пішли, дядьку Гнате,
В пекло
Через Дніпро,
Дунай
На праведний суд —
До Берліна пішли.
І все ж,
Добрий наш дядьку,
Пробачте,
Пробачте нас, матері,
Пробачте, лелеки на хатах,
Пробачте.
Від села чотири дороги,
Чотири,
І над кожною
Хилиться небо
З пругкими зорями зерен,
А ті зорі
Кому світити,
Кому шукати орбіти
У вольному полі,
У небі високому?!

XIV
Невтримна стареча гордість,
Як добрий келих вина...
Батьку вручили орден
Великий, як свина.
Сидить він

Край столу тихо,
Син мій стоїть перед ним,
А за дверима вихор
Креше в поріг копитами.
А за порогом — гони
В оперенні солов'їв.
— Летять в білий світ вагони,
Крила везуть мої...
Батько встает поволі,
Ноги його болять.
Ген у далеких полі
Тануть рясні поля.
Батько ступа до внука,
Не зводить з внука очей...
Важкі вузлуваті руки
На юне лягли плече.

XV
Скипала вогняні осінь,
Співали сніги зиму.
Летів над ясным колоссям
Корчагіна кін в диму.
В диму димарів Донбасу,
Кремгесу і Ангари,
Летів, не спіткнувшись ні разу
Об збурені прапори!
Летів... І у тому леті
За виром,

чолом крутим
Так солодко на планеті
Запах будівничий дим!
І в думі,
У серці кожному
Звеснів молодечий фронт:
Ми — вік,

не проста тотожність,
Ми — горизонт!
З колоссям в очах, мов літо,
Із сонцем... Невже це все?
О ні! Грає в сурми вітер
У небі ВЛКСМ!
І хай з підворіть зацвілих
Чадять словеса пусті:
Мовляв, горизонти сіли
В конверти сухих листів,
Згоріла свята килучість,
Як в храмі старім свіча,
Погляньте, як викаблучує
Комсомолія ча-ча-ча!
Це ж схоже на екзакуцію,
Кошунство і взагалі...
Змовкніть! Моя Революція
Кориниться від землі.
Пульсує її подовження
В джерелах моїх зачаті,
І в полудень новородження
Нам духу не позичати!

(Продовження. Початок в газеті за 11 квітня).

Тяжко стало, коли я вступив у вечірню школу робітничої молоді. Доводилося шкочувати, що в добі тільки 24 години. Але школу я закінчив. І годі дирекція ремісничого училища допомогла мені і кільком моїм друзям вступити до індустріального технікуму в Саратові, на Волзі. По тій же пиварній спеціальності, далекій від літаків і тим більше від космічних справ.

І все ж таки саме з Саратовом зв'язана поява у мене хвороби, якій немає назви в медицині, — нестримної тяги в небо, тяги до польотів.

ЯК ЦЕ ПОЧАЛОСЬ!

В технікумі працювали найрізноманітніші гуртки і секції. Я продовжував грати в баскетбол, любив пла-

Юрій ГАГАРІН,
льотчик-космонавт СРСР,
Герой Радянського Союзу

БАЧУ ЗЕМЛЮ

вати. Але з'явилася особлива пристрасть до фізики. Мабуть, відбивався вплив мого першого викладача фізики у гжатській школі — Лев Михайлович Безпалов умів зацікавити. В технікумі уроки фізики вів Микола Іванович Москвін. Ми дивилися на досліди у фізичному кабінеті як на якісь чари.

В Саратові, звичайно, довелося вивчати фізику на іншому рівні. Тут у фізичному гуртку я зробив дві доповіді. Першу — про роботу російського вченого Лебедева про світловий тиск. Тема другого виступу називалася «К. Е. Цюлковський і його вчення про ракетні двигуни та міжпланетні подорожі». Щоб підготуватися до доповіді, довелося прочитати і збірник науково-фантастичних творів Цюлковського, і багато інших книг.

Років з дванадцяти я, як і всі хлопці, зачитувався творами Джека Лондона, Жюль Верна, Олександра Беляєва. На фантастичні романи у гжатській бібліотеці стояла черга. Ми їх переказували один одному, заздрили тому, хто прочитав книгу першим. Цюлковський був зовсім іншим письменником. Мене захоплювала його далекоглядність, здібність бачити майбутнє з надзвичайною точністю. Він писав, що за епою літаків гвинтових прийде ера літаків реактивних, — і вони вже літали в небі над Саратовом. Він писав про ракети — вони вже підіймалися над радянською землею. Правда, поки що лише в стратосферу.

Одним словом, те, що передбачав Цюлковський, сталося на очах: «Людство не залишиться вічно на Землі, але в гонитві за світлом і простором спочатку боязко прочісне за межі атмосфери, а потім завоює собі весь навколосонячний простір».

Мабуть, саме з доповіді про роботи Цюлковського й почалась моя «космічна» біографія. В ливарникові народився пюточик. Вирішив розпочати з аероклубу. Признатись, ми з друзями — Вітею Порохнею і Женю Стешиним — думали, що мене якийсь тиждень-другий і ми почнемо літати. Виявилось, що все не так просто: треба вперто вивчати теорію, оволодівати практичними навичками — словом, працювати, працювати і знову працювати...

Пам'ятаю день першого стрибка з парашутом. Чи то було дуже шумно в літаку, чи то я дуже хвилювався, але команди інструктора вилізати на крило не почув. Лише побачив його жест: поря!

Вибрався за бортик кабіни, глянув на землю. Ніколи ще не доводилось бувати на такій висоті...

— Не боягузь, Юрію, внизу дівчатка дивляться! — підбодорив мене інструктор.

Справді, на землі чекали своєї черги подруги по аероклубу.

— Пшш...

Приземлився вдало. І потім все здалося простим, схотілося ще і ще спускатися під білим куполом.

Після диплома вже просто не міг відступити, кинути повітряну стихію. Подав заяву а Оренбурзьке авіаційне училище. Хоча я не став техніком-ливарником, можу з упевненістю сказати, що значна, одержана під час навчання, і професійні навички мені знадобилися у житті. Але головне — я навчився працювати в колективі й жити з товаришами загальними інтересами.

Лише одного разу я грохи не зрадив своїй мрії, грохи не відхилився від вибраного життєвого шляху. І сподіваюся, вони допомогли не зробити помилки.

Було це так. В Оренбурзі, на першому курсі авіаційного училища, я одержав сумний лист із дому. Захворів батько, матері жилося нелегко. Потягло в Гжатськ. З'явилась думка: «Покину я все, поїду до своїх, влаштуюся на завод...»

Поділився з друзями тим, що було на душі.

— Юро, не сумуй, — сказали вони мені. — Не будь ганчіркою. Закінчиш училище і зможеш допомагати рідним.

Валя зрозуміла мій душевний стан. Тоді ми ще не були чоловіком і жінкою, але вже міцно дружили. В день мого народження вона подарувала мені фотоальбом з написом: «Юро, пам'ятай, що ковалі нашого щастя — це ми самі. Перед долею не схилий голову».

Я прочитав ці рядки й подумав: «Невже курсант Гагарін серйозно хотів кинути авіаційне училище? Невже він вирішив відмовитися від любимі справи, від своєї мрії?»

Пусте діло — роздумувати за методом «якщо б та якби». Але легко собі уявити, що по-іншому склався б мій життєвий шлях, якби я не прислуховувався до добрих порад Валі й інших друзів.

МИ МАЛЮЄМО КОСМІЧНІ КОРАБЛІ

Роки навчання в Оренбурзі співпали з першими радянськими успіхами в завоюванні космосу. Після запуску штучного супутника в Ленінській кімнаті училища біля радіоприймача розгорялись гарячі суперечки:

— Тепер чезабаром і людина полетить у космос...

— Незабаром? Дуже ти швидкий! Років через п'ятнадцять — двадцять... Тебе до того часу вже сплинуть з авіації!

— Першим, звичайно, на супутнику полетить вчений. Це ж корабель-лабораторія...

— Зовсім не обов'язково. Потрібна буде людина з залізним здоров'ям. Як у водолаза чи льотчика-випробувача.

— А по-моєму, для першого польоту в космос виберуть лікаря. Адже головне — пережити, як реагує людський організм...

Звичайно, до єдиного висновку ми ніколи не приходили. І навіть накідаючи креслення майбутнього космічного корабля, всі уявляли його по-різному. Малював і я. Як мій тодішній проект не схожий на «Восток-1», з борта якого через п'ять років я побачив Землю з космосу!

А час ішов. Настали й часливі події. Вірніше, співпали: я одягнув форму лейтенанта авіації і одружився з Валєю. Багато чого дав мені Оренбург — і сім'ю, і владу над літаком. Із приуральських степів шлях наш лежав на Північ, в край довгих полярних ночей. Там — служба, там — практика. Я багато літав, а ще більше — вчився. Займався теоретичними дисциплінами, читанням відав майже весь свій вільний час.

Так ішло, бігло вперед життя. Третя космічна ракета сфотографувала невидимий бік Місяця. «Яка дивна точність! — відмітив я в думці. — Значить, уже зовсім скоро...»

Через декілька днів я подав рапорт з проханням зарахувати мене в групу підготовки космонавтів, якщо, звичайно, така група вже існує.

Дещо в мене було в активі: я був молодим, здоровим, добре себе почував під час польотів і стрибків з парашутом. Але, признатись, я не дуже надіявся на успіх заяви. «Знайдеться тисячі й тисячі кращих мене», — думалося мені.

(Далі буде).

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 2-45-00, відповідального секретаря — 2-45-35, відділів — 2-45-36.

Ледь-ледь розбудиться земля,
І до тепла ще й далеко,
Дзвінками зорями встеля
Іскристий шлях весня лелекам.
Синіють ранки за вікном,
Арканить сонце перші тіні,
Хлюпочуть золотим зрешом
Оновлені пожежі днини.
Радіють люди: будь весні,
Орач налагоджує плуга,
Вітри шепочуть щось мені,
І в серці вже не сніє туга.

Олександр ШВЕЦЬ.

Цвісти хлібам наступить ще пора,
А зараз сонце з синього подолу
Проміння повні жмені набира
І, ніби зерна, сіє їх навколо.
Ще спить в степу мереживо доріг,
Зелені гони колісають небо.
Іду як на побачення до тебе.
Ти ж не запитуй ні про що. Не треба.
Пусти мене, як завжди, на поріг.
Бо тут мої і радість, і болінь,
І серце, заколисане в пшениці.
А степ, як в хаті батьківській черні,
Де встигають круглі паланиці.

Віктор ГАНОЦЬКИЙ.

Он спит,
в траву уткнувшись носом.
Он спит
десять лет подряд,
Щетинной времени обросший —
Неразобравшийся снаряд.

Он спит
Младенчески-невиноно:
Ведь он
совсем не виноват,
Что мать осталась без сына,
А я не помню, был ли брат...
Что этому снаряду снится,
Ведь он живой —
ведь он живой —
Несостоявшийся убийца,
С непоседевшей головой.

Юрий КАМИНСКИЙ.

ВІЩІ ПТИЦІ

Загораються небокраї
Ярим полум'ям перемог.
В кроці ранку гніздо звивають
Віщі птахи моїх тривог.
Канчуть обрії топотином.
День біліш комірка крохмального,
Завтра затішок свій покину,
Щоб дорогою стати дальнього.
Щоб в солоні мого волосся

БОЙОВИЙ НАСТРІЙ „ШАХТАРЯ“

Вже майже два тижні, як стартував чемпіонат країни з футболу серед команд вищої ліги. Завтра, 14 квітня, суддівський свисток виллє на поле команди класу «Б», серед яких і наша земляки, футболісти олександрійського «Шахтаря». Наш спеціальний кореспондент побував у шахтарському місті, де зустрівся з адміністратором команди О. Б. Гринером, і попросив його відповісти на кілька запитань.

— ЯК «ШАХТАР» ПРОВІВ ПІДГОТОВНИЙ ПЕРІОД ПЕРЕД ВІДКРИТТЯМ СЕЗОНУ?

— Про те, що підготовчий період пройшов вдало, свідчить успішний виступ «Шахтаря» в Ізмаїлі, де розігрувався «Кубок дружби», встановлений місцевим радою Союзу спортивних товариств і організацій. Вже втретє проводиться подібні змагання, в яких беруть участь команди України, Молдавії і Білорусії. Цього разу в Ізмаїлі, крім «Шахтаря», було п'ять команд класу «Б» — «Спартак» (Могилів), «Авангард» (Краматорськ), «Дунаець» (Ізмаїл), «Будіндустрія» (Бельці) і чемпіон Одеської області команда «Повстання» з Татарбулар. «Кубок дружби» виграв «Шахтар», який не зазнав у цих зустрічах жодної поразки. Віктору Количеву вручено приз місцевої газети, як кращому гравцеві.

— В ЯКОМУ СКЛАДІ ВИСТУПАТИМЕ КОМАНДА ЦЬОГО РОКУ?

— Як відомо, в класі «Б» існує віковий ценз, а тому команда змушена «омолоджуватись». Тож уболівальники побачать на полі чимало новачків. Це воротар Олег Ярошенко, який перейшов із севастопольського СКФ, демобілізований воїн нападаючі Вячеслав Полян, Олег Клименко, півзахисник Микола Щуревський. Повернувшись у команду захисник Костянтин Малінін та півзахисник Олександр Переплютко. Прийшов до нас з олександрійської ДСШ Іван Болдаренко. З групи підготовки до команди зараховано нападаючого Микола Туза. В команді також знайомі олександрійцям по минулому сезону Віктор Абутов, захисники Віктор Количев, Микола Корнієнко, Олександр Калінас, півзахисники Микола Лютий та Анатолій

Брайченко, нападаючі Михайло Лисиченко, Василь Канинус, Старший тренер команди — колишній гравець «Шахтаря», ветеран команди Олександр Володимирович Яривський.

— ЗОНА, В ЯКІЙ ВИСТУПАЄ «ШАХТАР», ЗНАЧНО ЗМІНИЛАСЯ ПРОТИ МИНУЛОГО РОКУ. ЩО ВИ МОЖЕТЕ СКАЗАТИ ПРО СУПЕРНИКІВ КОМАНДИ?

— Так, в зоні чимало новачків. Це «Колос» із Якимівки, «Прогрес» із Бердичева, «Шахтар» з Червонограда, «Карпати» з Мукачева, «Ніструл» з Бендер, «Шахтар» з Новоолинська, «Поділля» з Кам'янець-Подільського, Із старих знайомих сильні суперники нікопольський «Трубіник», ровенська «Горинь», тернопільський «Авангард», хмельницьке «Динамо» та інші. Першу зустріч завтра ми якраз і проводимо в Хмельницькому.

ЗАРЯД БАДЬОРОСТІ

Обрада ДСТ «Авангард» зперше провела зональну першість з виробничої гімнастики, в якій взяли участь сім команд підприємств Кіровоград. Кожна команда складалася з десяти чоловік. До уваги судді брали кількість учасників середнього і похилого віку, яких повинно бути в команді не менше половини. Перше місце вибороза команда відділу го-

ловного технолога заводу «Червона зірка», яку представляв громадський інструктор І. Куріленко. Команда набрала 10 балів із 10. Впрям червонозорівців відзначалися чіткістю, злагоженістю. Друге місце присуджено команді ДСКБ, в якій 9,6 бала. На третьому місці робітники заводу радіовиробів (9,05 бала).

Д. БЕРЕСТ,
інструктор обиради ДСТ «Авангард».

● ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД НЕДІЛЯ, 14 квітня. Перша програма, 12.00 — Для воїнів

Радянської Армії і Флоту. (М). 13.00 — Для школярів. «Священні місця нашої Батьківщини». «Шушенське». (М). 13.30 — «Для нас, жінки». Тележурнал. (М). 14.00 — Програма кольорового телебачення. (М). 15.00 — Кубок СРСР з хокея. Фінал. (М). 17.30 — Програма передач. (К). 17.35 — «ТЕК-68». (К). 18.00 — Ф. І. Б. Вольні. «Заповіт». Спектакль Луганського драмтеатру. (Луганськ). 20.25 — «Телегачок». (К). 20.45 — «Камerton доброго настрою». (Дніпропетровськ). 21.15 — «Сім діл». Міжнародна програма. (М). 22.00 — Портрет митця. «Народний артист СРСР Д. Мілютенко». (К).

ПОНЕДІЛОК, 15 квітня. Перша програма, 18.00 — Для школярів. «Репортаж у школі». (Дніпропетровськ). 18.30 — Для слухачів шкіл основ марксизму-ленінізму. Історія КПРС «Партія на чолі захисту соціалістичної Вітчизни». Передача перша. (М). 19.00 — «Ілля слухає музику». (Львів). 19.30 — Молодіжний клуб «Прометей». (К). 19.55 — Передача з Москви. 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — Театральна вистава. (К).

Друга програма, 19.00 — Художній фільм «Міні і Пожарський». (Кіровоград).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Адреса: ТЕЛЕФОНИ